

обременявало нашето съкровище, вследствие на което би се подбила още повече стойността на нашия левъ, г. Деклозиеръ прибави, че щълъ да се съгласи да получи като изплащане и съкровищни бонове, които да иматъ 5 или даже 10-годишенъ срокъ. Тая е горе-долу базата, върху която г. Деклозиеръ смѣта да третира по въпроса, поне дотолкова, доколкото можахъ да схвана. Счетохъ за свой дългъ да Ви донеса“ . . . и пр. „Парижъ, пълномощенъ министъръ Панчо х. Мишевъ“.

Г-да! По-нататкъ следва вербална нота отъ 23 февруарий 1921 г. на Френската легация въ София до Министерството на външнитѣ работи. (Чете) „Презъ августъ месецъ 1915 г., г. Деклозиеръ бѣше натоваренъ отъ правителствата на Антантата да организира въ България едно комерческо предприятие за купуване на храни. Принуденъ да напусне царството на 7 октомврий 1915 г., новъ стилъ, вследствие скжсване дипломатическитѣ отношения между България и Антантата, той е прехвърлилъ по законенъ начинъ това предприятие върху Българската търговска банка, на която той е оставилъ една сума отъ повече отъ 4 милиона франка, за да уреди тази последната всички негови ангажменти срещу неговитѣ агенти и да получи отъ тѣзи последнитѣ всичкитѣ храни, които тѣ трѣбваше да предадатъ по силата на договоритѣ, сключени съ тѣхъ. За нещастие, на другия день отъ замиването на г. Деклозиеръ царското правителство е турило ржка на книгитѣ на предприятието въ Търговската банка, прекжснало е нейнитѣ операции и е турило ржка на неговитѣ авоари и неговитѣ храни, въпрѣки протеститѣ, на които тази акция даваше мѣсто, и отговорноститѣ, които му бѣха посочени като такива, които ще бждатъ неизбѣжни вследствие на тази намѣса. При тѣзи условия, г. Деклозиеръ е поискалъ отъ българското правителство за репарация на щетитѣ, които сж му били причинени, да бжде така добро да заяви, че то признава точно приключването на смѣткитѣ, които той е представилъ; да възвърне всичкитѣ суми, които окончателно сж били разходвани за купуване на хранитѣ въ България презъ 1915 г., заедно съ лихва 8%; да даде вмѣсто тѣзи суми държавни бонове до 16.500.901 франка или 310.703 английски лири, които да носятъ 8% лихва; да приеме, шото тѣзи бонове да бждатъ платими отъ първия външенъ заемъ, който ще бжде сключенъ отъ България; да плати всичкитѣ загуби и интереси, които се рекламиратъ отъ агентитѣ съгласно вердикта на единъ арбитъръ, който ще бжде опредѣленъ по общо съгласие“.

Поставенъ този въпросъ въ пълния му обектъ на една юридическа комисия за мнение, тази пропозиция, която по начало бѣше счетена отъ българското правителство за скромна, бѣше предметъ на следующитѣ забележки: (Чете)